

ningsløs. I Virkeligheden er det jo nemlig saa, at hvad den bestaaende Alderdomsunderstøttelseslov i § 5 siger om Hjælpens Omfang er ganske nøjagtig de samme Ord, som Fattigloven bruger, idet der derom siges i § 1 i den bestaaende Fattiglov af 9de April 1891: „Det offentlige er pligtigt til at komme enhver til Hjælp, for saa vidt og saa længe han ikke er i Stand til at skaffe sig og sine det nødvendige til Livets Ophold eller til Kur og Pleje.“ Det er altsaa ganske det samme, men derved, at det ene staar i een Lov, og det andet i en anden Lov med en anden Tendens, blive de enslydende Udtryk noget ganske forskelligt. Paa Grund af denne Ensartethed i Udtrykkene kan man gerne skyde en saadan Stødpude ind som i det oprindelige Lovforslags § 2, og som altsaa Bestemmelsen om Selverhverv paa ingen som helst Maade vil gøre det vanskeligere at administrere. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og fremdeles anbefale Forslaget.

N. Andersen: Til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds vil jeg for at trøste det ærede Medlem sige, at han behøver ikke at frygte. Det, jeg har sagt i Dag, har jeg som sædvanlig sagt for min egen og ikke for andres Regning; jeg har ikke noget som helst Mandat til at vide Besked om eller udtale mig om, hvad det andet Ting ønsker eller vil i saa Henseende. — Til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne vil jeg sige, at han har naturligvis nogen Ret, naar han gaar ud fra den Betragtning, at Alderdomsunderstøttelse er Fattighjælp i en anden Form. Jeg har til Dels den samme Anskuelse som det ærede Medlem. Jeg mener og har altid ment, at Alderdomsunderstøttelse er en udvidet og i human Henseende bedre Fattigunderstøttelse end den, Fattigloven tildeler. Jeg vil gerne gøre den ærede Ordfører for Forslagsstillerne opmærksom paa, at § 1 henholdsvis i Alderdomsunderstøttelsesloven og i Fattigloven giver Normen for, hvorledes de to Ting betragtes, idet Fattigloven siger, at den som ikke kan erhverve det fornødne til *Livets Ophold* for sig og sine, skal have Fattighjælp, mens Alderdomsunderstøttelsesloven siger, at den, som ikke kan erhverve det fornødne til *Underholdet* osv. Der har den ærede Ordfører i alt væsentligt Definitionen af de to Ting Fattighjælp og Alderdomsunderstøttelse. Naar den ærede Ord-

fører nu sidst vilde mene, at det var en ren Bagatel for de kommunale Raad at komme igennem ogsaa med den ærede Ordførers Ændringsforslag Nr. 2, saa vil jeg dog sige: Ja, naar Forholdene altid vare saaledes, at man ikke havde med andre alderdomsunderstøttede at gøre end dem, som havde det saadan, at de arbejdede paa et bestemt Sted for en bestemt Mand og mod et bestemt aarligt Vederlag, saa er Sagen ganske simpel, saa kunde den ærede Ordfører for Forslagsstillerne have Ret. Men det er maaske kun i eet Tilfælde af Hundrede, at det er saaledes; i Almindelighed have de alderdomsunderstøttede selvfølgelig deres Erhverv snart hist snart her, snart lidt mere snart lidt mindre, og denne ubekendte Faktor skal Kommunalbestyrelsen regne med paa den Maade, at den skal være klar over, at den ikke maa medregne 100 Kr. af det den ubekendte Beløb. Hvis det ærede Medlem var bleven ved det, som Folketinget vedtog i Fjor, og som Landstinget har foreslaaet i Aar, vilde han altid have bekendte Faktorer at regne med med Hensyn til de Beløb, som skulle holdes uden for Beregningen. Det spiller en ganske overordentlig stor Rolle, men jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, fordi det bedst forstaas af ærede Medlemmer, som have eller have haft med kommunale Hverv at gøre. Jeg vil henvise det ærede Medlem til at søge Oplysning hos Kjøbenhavns Fattigborgmester eller dennes Kontorchef; der vil han kunne faa Besked om disse Ting.

Indenrigsministeren (Enevold Sørensen): Af de stillede Ændringsforslag kan jeg naturligvis ganske særlig tiltræde Forslaget under Nr. 1 om, at de 10 Aar igen sættes tilbage til 5 Aar, saaledes som oprindeligt foreslaaet af Regeringen. Jeg skal ikke nærmere omtale Ønskeligheden eller Hensigtsmæssigheden af Bestemmelsen om de 5 Aar. Forslagsstillerne have dernæst i Ændringsforslaget Nr. 1 tilføjet en Række Linier, som jeg egentlig tror ere overflødig. Det viser sig nemlig, at i Virkeligheden have Forslagsstillerne her foreslaaet dette høje Ting ordret at optage de af Landstinget stillede Betingelser for Modtagelse af Alderdomsunderstøttelse, nemlig foruden de alt gældende, at vedkommende ikke er funden skyldig i Løsgængereri eller Betleri o. s. v., at han ikke vitterlig har ført et Levned, der i det almindelige Om-dømme vækker Forargelse. Det er ganske